

naša zvezda

Talita kumi!

Neizrekljivo ljubezniva zgodba! Jair, predstojnik kafarnaumske sinagoge, pride k Jezusu. Hči — edinka mu umira. Jezus naj pride, roko naj nanjo položi, pa bo živela. Kmalu nato pride sel k Jairu in mu javi: „Tvoja hči je umrla; kaj še nadleguješ učenika?“ Ko Jezus sliši to sporočilo, reče načelniku: „Ne boj se, samo veruj!“ In gre v predstojnikovo hišo. Deklico prime za roko in ji veli: „Talita kumi! Deklica vstani!“ Deklica vstane, živi in je zdrava. (Mk. 5, 21 nasl.)

*Kongreganistinja, tudi tebi kliče Gospod: Talita kumi! Vstani, če je morda tvoja vera premalo živa. Marijo imaš za mater. Naj bo tvoje življenje povsod polno te žive vere. Tvoj dan in tvoje opravilo naj bo v geslu: **Talita kumi!** Vedno bolj živi iz vere!*

Jezus je roko nanjo položil. Tudi nate, a ne roke, samega sebe se ti daje v najsvetejšem zakramentu. Čudovito življenje! Tam položi svojo roko nanjo — in deklica zaživi znova svoje zemeljsko življenje; tu se ti daje sicer skrit pod podobo kruha, a deli ti večno življenje.

Deklico oživljeno je dal Jezus staršem. Tebe daje v blesku prvotnega življenja Stvarniku, da zanj živiš, delaš in trpiš.

Vstani, če si morda mlačna, vstani! Glej, mojster trka in čaka. Na sveto delo za Marijo, za sestre, za duše! Talita kumi!

Delo te čaka. Ženski svet je razdeljen. Nepregledna je vrsta mrtvih, ki nočejo slišati Gospodovega glasu. Glej množice mlačnih, ki nočejo z ognjem delati za Boga! Tretja vrsta, strumna in neplašljiva je vrsta onih, ki jim je vsa vednost Sin Marijin in ta Križani. Kongreganistinja, vstani, tretja je tvoja vrsta, tu je tvoje mesto. Talita kumi!

Dr. Tom. Klinar

Svetniki so najbolj ljubljene otroci Cerkev, so njen venec slave, nanje je Cerkev upravičeno ponosna in jih časti bolj nego katerakoli dežela svojega kneza. Svetniki so izraz njene življenja, znamenje njene resničnosti. Od njih ima Cerkev svoj znak svetosti. Svetniki so živa priča, da je Cerkev ona cerkev, ki jo je bil ustanovil Jezus Kristus.

Če mnogi kristjani smatrajo za svojo nalogo biti v Cerkvi tema, potem so svetniki luč, ki temo razganja, majhna luč prežene veliko temo.

Svetniki so tvoji prijatelji. Poišči si med svetnicami prijateljico, tovarišico. Med mladimi: sv. Nežo, mučenico, staro komaj 12 let; sv. Terezijo Deteta Jezusa, ki je s 15 leti postala karmeličanka; sv. Klotildo, ki je 17 letna s svojim zgledom in s svojo prepričevalno besedo Bogu utrla pot v srce kralja Klodvika in njegove vojske. Ali med tistimi, ki so s svojo vztrajnostjo in srčnostjo v kratkem času izvršile velika dela: sv. Ivano d'Are, ki je s svojo junaško požrtvovalnostjo svojo domovino rešila; sv. Katarino Siensko, ki je s svojo živo vero rešila krščanstvo. Ali med tistimi, ki so se použile v ljubezni do Boga: sv. Klaro, sv. Marjeto Marijo Alakok, sv. Magdaleno Paciško. Ali med tistimi, ki so bile sama posebljena dobrota: sv. Jadvigo, sv. Elizabeto, bl. Hemo. Ali, če ti je tako bolj všeč, med največjimi: sv. Moniko, sv. Terezijo Avilsko, sv. Gertrudo... Ko jih boš spoznala, jih boš vzljubila in postale si boste prijateljice. In uvidela boš, da je malo stvari tako prijetnih, kot je to duhovno prijateljstvo s svetnicami.

Svetnice so tvoje vzornice. Za okrepitev pljuč je najbolje iti na visoke gore in vdihavati čisti gorski zrak. Svetniki in svetnice so tisti visoki gorski vrhovi človeškega rodu, odkoder prihaja najčistejši zrak sleherne kreposti. Občevanje s svetnicami te bo navdušilo in ti dalo poguma, da boš rekla: »Če one, zakaj ne bi tudi jaz?«

Svetnice so tvoje pomočnice. Vesele se, če se do njih obračamo s prošnjami, kakor se veseli vsakdo, ki je bogat in zraven dober. Zato jih rada in mnogo prosi, toda ne malenkostnih stvari, marveč važnih in velikih, prosi stvari, ki jih potrebuješ na potu življenja: jasen pogled, neomajen pogum in milost božjo.

P. Remec S. J.

»Naša Zvezda«

je glasilo dijaških Mar. kongregacij.

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar). Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:

celoletno 1936/37 za oba dela 30 Din, celoletno 1936/37 za en del 15 Din, posamezna (ločena) številka 1 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tisk. Jugosl. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).

Vsi svetniki

1. novembra

Imajo jih za neumneže, v resnici so edini pametni, razumni, oni edini so zares doumeli svet, življenje in Boga.

Imajo jih za sanjače, v resnici so najbolj stvarni ljudje, oni edini niso postali žrtve prevar.

Imajo jih za otroke, ki se igrajo s svetovi, ki jih ni, v resnici so edini zreli in resni ljudje, ki ne zgubljajo časa in se ne trgajo za igrače sveta.

Imajo jih za pritlikavce, v resnici so velikani, zgrajeni iz telesa, duše in... Svetega Duha, kakor hoče Bog.

Najmlajše Ljubimo Ženo najlepšo

V vrstah nenehnih najmlajše se hčerke vrstimo:
Mnogo nas je, ki še ljubimo Ženo najlepšo.
Mnogo nas je, ki še nismo na Njo pozabile.
Mnogo nas je, ki še nismo mladostnega ognja zgubile.
Materi zvesti zveste smo v čakanju klicanja bile!

V nov čas usmeril nam Bog je korake v življenju:
kam nas Marija v mladem zorenju še kliče,
me vemo in klicu Najlepše ponižno sledimo.
Onkraj vseh praznih nove so njive izorane.
Onkraj vsega, ki je bilo, sejemo svoja semena.
Onkraj vseh čakanj čaka nas resnost in delo.
O, da bi v sreči in v upanju skromnem uspelo!

Me smo najmlajše in Žena najlepša je naša Vodnica:
Marjanskega ognja me smo neutrudne netilke.
V temi blodečim in zašlim smo tople svetilke.
Čast in poštenje Ženi bi rade v ljubezni vrnile.
Za milost vsem padlim v vstajenje bomo molile.
Čistost in močnost deklišstva smo Materi spet obljubile.

V nas je zagorel polet za načrte velike:
Delati hočemo skupno za narod in vero.
Ustvarjati hočemo verne in zdrave in dobre družine,
v toplo domačnost oviti duri slovenskih podboje.
Pesem nekdanjo deklice slovensko v upanju novem naj poje!

V kruhu nebeškem zajemale bomo vse sile:
V Njem, ki je dober in daje rast in zorenje obilno
sebe in rod svoj bomo me verne verno krepile.
Rasti me hočemo v Matero močni ljubezni do konca.
Žrtev za druge naj dnevi se naši bogati vrstijo.
Zveste poklicu me z Materjo matere hočemo biti.
Cerkev in narod z Ženo najlepšo vedno ljubiti.
Združile bomo vse sile; po poti, ki ravna je, bomo hodile
in Mater, Prečisto in Njenega Sina me hčerke in sestre ljubile!

Lojze Jože Žabkar



Kongreganistinj! Sestre!

Kar ste na tihem želele, je postalo resnica in življenje: „Naša Zvezda“ se je osamosvojila in postala čisto Vaše kongregacijsko glasilo. Vaša ljubezen do Marijine kongregacije in Vaše naraščajoče število jo je osamosvojilo. Sedaj je Vaša velika dolžnost in skrb, da NZ ne le pri življenju ohranite, ampak jo podpirajte, da bo rastle, se krepila in vedno lepša postajala. Zato: 1. — bodi vsaka kongreganistinja naročnica NZ, 2. — Našo Zvezdo širite med vsemi dijakinjami na zavodu, 3. — najbolj navdušeno in podjetno kongreganistinjo izberite sporazumno z g. voditeljem za poverjenico NZ, 4. — pišite v NZ: članke, črtice, pesmi, dopise, želje in nasvete.

Zakladnica dekliških iger Fédération des Dramatiques

V kongregacijah so vir veselja in družabnosti igre. Le majhno je število onih kongregacij, ki bi ne razpolagale z igralskim odrom. Imamo odre, imamo igralke, nimamo pa dostikrat primernih iger. V tej zadregi nam bo mnogo pomagala belgijska *Fédération des Dramatiques*.

Belgijčanke so si v okviru svoje ženske Katoliške akcije uredile posebno posvetovalnico in knjižnico za dekliške igre. Zbrale so vsa dobra igralska dela, kar jih je napisanih v francoščini, blizu 2000 različnih del, in ta sedaj izposojujejo članicam svoje *Fédération des Dramatiques*. To so najrazličnejše drame, veseloigre, eno ali večdejanke, z malo ali veliko osebami, samogovori, pesmi, plesi itd. Vsebinska je mnogovrstna: verska, vzgojna, socialna, karitativna, zabavna. V ta namen so izdale

posebni seznam del (*Répertoire Général des Pièces*, 1934) in dva dodatka (*Supplément* 1935 in 1936). V teh seznamih so dela, ki jih nudi knjižnica, urejena najprej po abecednem redu, potem pa stvarno, to je po vsebini, obenem pa so vsakemu delu dodane opombe o številu dejanj, o številu in vrsti vlog, o obleki, za katere razmere in vrsto gledalcev je delo primerno itd.

Fédération des Dramatiques ima svoj sedež v Belgiji. Naslov: *Fédération des Dramatiques, Secrétariat, rue Blondeau, 14, Namur*. Nasvete daje in dela izposojuje le svojim članicam. Pravila in pogoji so v glavnem naslednji:

1. Naročnina teče od 1. januarja do 31. decembra ali od 1. julija do 30. junija in stane za eno leto 10 belg. frankov.

2. Naročnice dobijo vsakih 15 dni na zahtevo 5 del, ki jih morajo vrniti tekom 8 dni, računano od dneva sprejema.

3. Poštne stroške nosi naročnica; račun dobi, ko poteče naročnina.

4. Poškodbe in zamude ravnatoko plača naročnica.

5. Kjer je naročnica kongregacija ali krožek, more in mora dopisovati in naročati le ena stalna oseba, sicer se zaračuna več naročnin.

Fédération des Dramatiques je ustanovljena v prvi vrsti za članice belgijske KA. Vendar je pripravljena med svoje članice in naročnice sprejeti tudi naše slovenske kongregacije in posamezne kongreganistinje. Na tozadevno vprašanje in prošnjo smo dobili od upraviteljice *Fédération des Dramatiques, g.d. J. Godefroit*, tale ljubeznivi odgovor:

Novemberski utrinki

«... Je serai très heureuse si je puis rendre service aux étudiantes slovènes. Elles pourront trouver ici l'abonnement qu'elles désirent et dans les conditions qui leur seront le plus favorable pour se documenter facilement.

Il leur suffira de me dire quand et comment elles aimeraient de recevoir les pièces. Je me tiens aussi à leur disposition pour tout renseignement complémentaire...»

Odlomek iz pisma gđe. Godefroit prinašamo namenoma v francoščini, ker se s to dramatsko knjižnico morejo okoristiti pač le one dijakinje, ki že znajo ali pa se vsaj pridno uče francoščine in se upajo napisati kratko francosko pisemce!

Našim kongregacijam se je v Fédération des Dramatiques odprla prava zakladnica iger. Treba se je le poslužiti prijaznosti katoliških Belgijk in se vpisati v njihovo dramatsko knjižnico. Obenem si bodo naše dijakinje z branjem in s prevajanjem francoskih dramatskih del povečale in izpopolnile znanje francoščine.

Dramatska knjižnica in izposojevanje sloni na medsebojnem zaupanju in skrajni natančnosti. Fédération des Dramatiques mora imeti **poročstvo**, da bodo dijakinje izposojena dela nepokvarjena ohranila, o pravem času vrnila, stroške in morebitno škodo tudi v resnici poravnale. Tu ne gre samo za varovanje tuje lastnine, ampak tudi za sloves kongregacije in čast slovenske dijakinje. Zato bo Fédération des Dramatiques izposojala dela samo onim kongregacijam in posameznim dijakinjam, ki dajejo upanje in poročstvo, da bodo svoje obveznosti natančno izpolnile. V ta namen si mora vsaka dijakinja, ki se misli vpisati v omenjeno dramatsko knjižnico, oskrbeti priporočilo. To priporočilo izdaja **uredništvo** »Naše Zvezde«. Brez tega priporočila Secrétariat de la Fédération des Dramatiques ne bo niti odgovoril. Priporočilo je od uredništva »Naše Zvezde« mogoče dobiti na pismeno ali osebno zahtevo najrajši pa po posredovanju g. voditelja kongregacije.

Kakor pravi gđe. Godefroit v svojem pismu, je pripravljena slovenskim dijakinjam olajšati pogoje. To olajšanje bi bilo v tem, da bi si naše dijakinje dela smela zadržati namesto 8 dni — 14 dni, ali pa dvoje, troje del — en mesec. Vsaka naročnica bo sama izrazila svoje osebne želje.

Stroški so preračunani na približno **30 belg. frankov (= 6 belga)**, če bi naročnica trajala eno leto in bi knjige prihajale vsak mesec:

L'abonnement annuel	10 francs
Le Répertoire Général 1934	5 "
Supplément 1935	1 "
Supplément 1936	1 "
Les frais d'expédition	13 "

30 francs

En belgijski frank je vreden v našem denarju poldrugi dinar. 30 frankov = 45 dinarjev. Treba je priračunati še bančne stroške za pošiljko denarja. Stroški se zelo zmanjšajo, če več naročnic skupaj pošlje naročnino. Tudi to skupno pošiljanje naročnine more posredovati uredništvo »Naše Zvezde«.

Mesec mrtvih. Že prva dva dni hodimo po pokopališčih, med grobovi in hladno nam je, čeprav sije sonce. Če nimamo še nobenega svojega med njimi, ki so odšli, nam je kar nekam tuja misel moliti za mrtve. Zakaj nas sv. Cerkev k temu tako živo opominja? Zato, da ne bi pozabili na nje, ki so potrebni pomoči. Ena družina smo v Kristusu: samo nekateri bratje so v tujini našli srečo večne blaženosti pri Bogu, drugi so padli v brezno, odkoder ni vrnitve, drugi spet trpe pomanjkanje — vzdihujejo po Bogu — pa se morajo še pokoriti.

Stopimo k zakladu, katerega ne moremo izmeriti, niti izčrpati — zajmimo kolikor moremo in dajmo njim, ki sami ne morejo do zakladnice. Pohitimo k Jagnjctu, prestrezimo Njegove svete krvi, dajmo je njim, ki bi z njo tako radi umili svoja oblačila, da bi bili dostojni pohiteli v Očetov objem, pa ne morejo dō nje. Kako se rozveselimo telesne hrane, če sedemo lačni k jedi — toda če pride listi čas ubožec, potrebnejši od nas, mu pač damo vsaj polovico svojega kruha?

In ne bi dali ničesar njim, ki so potrebnejši od zemeljskih ubožcev — saj ti pogrešajo le minljivega, oni pa večnega — ničesar od zaklada Jagnjctove krvi, kolikor jo prestrežemo pri sv. mašah in sv. obhajilu, kolikor si pridobimo zaklada Božjega usmiljenja s svojim življenjem?

»Če molim za verne duše, pri tem premalo mislim na Boga.«

Saj prav s tem častim Boga: z ljubeznijo, ko molim za umrle, z zaupanjem in vero v božje usmiljenje. In zasluženje — ki ni moje, temveč vedno in v vsem le Kristusovo — darujem Bogu, ki je Gospod in Oče tudi vseh duš v vica.

Mesec mrtvih. Vse moje molitve in zasluženje sprejmi, Gospod, za verne duše v vica. Naj skoraj pohitijo k Tebi, Večna luč!

Mesec mrtvih. Njih, ki se nikdar več ne vrnejo. Kakšno je moje razmerje do njih, katere imam še žive? »Ljubi svojega bližnjega...« »Kar ste storili...«

Mesec mrtvih. Tudi jaz bom med njimi. Morda že čez eno leto — sicer pa kaj je tudi petdeset, sedemdeset let proti večnosti?

Mesec mrtvih. Ecce homo. Gledam Te, Gospod, mrtvega na križu; vidim Te ležati v grobu; vidim Te vstati v veličastvu — Prvorojenca vsega človeškega rodu.

Ta skromen šopek vsem vam, ki ste odšli, pa ste mi bili blizu in ljubi.

Vera

(Nadaljevanje z naslednje strani)

»Toda, Emerencijana, ali boš jedla makarone, žgance in polento?«

»Da. Jaz vse to rada jem.«

»Ali veš, da jaz ne bom tri ure mesal, da bi se ti posladkala? da ne boš mogla hoditi na sladoleđ v ‚Daj dam?‘«

»Vem.«

»Pa pojdeš navzlic temu v Žingarico?«

»Da.«

»Toda, zapomni si in povej mami, da jaz ne bom kriv, če boš izgubila kakih pet ali še več kil.«

»Saj bi jih rada, ker sem že nekoliko preveč debela.«

Kakor bi hotele njeno trdno voljo za taborjenje potrditi, se priglase tudi nje: ne tri prijateljice: Venancija, Tiburecija in Bibijana.

»Ti, Venancija, ali pa veš, da boš dobila za malico samo suh kruh, ki ga ti ne ješ?«

»Saj mi bo dala mama s seboj salamo in nekaj škatelj sardin. Če mi bo zmanjkalo, mi bo pa še poslala ali pa sama prinesla.«

Pa še kaj reci, če moreš!

Kot šesta se je javila Smaragda, edina hči svojih staršev.

»Torej hočeš tudi ti na slami spati in polento natepati?« sem rekel že nekoliko nejevoljno.

»Zakaj pa ne?«

Te besede je govorila z glasom človeka, ki je pripravljen na vse, tudi na smrt.

»Pa dopoldne ne boš dobila hrenovke z ženofo, in pri kosilu te nihče ne

bo vprašal: Smaragdica, kakšen kompotek boš pa danes papkala?«

»Zato pa grem taborit, da se mi ne bo treba siliti s hrenovkami in tistimi kompoti, ki sem jih že do grla sita.«

Sedaj sem pa umolknil ter resignirano pisal imena. Prihajale so »tabornice«, v gosji vrsti h katedru, ena za drugo ter se javljale: Simforoza, Zefirina, Petronila, Eleverterija, Kasijana, Marcelina, Baziliska, Školastika, Modesta, Evlalija in druge. Vseh skupaj se jih je oglasilo štiriindvajset. Zbogom, Tirole!

Ko sem po shodu šel proti domu, sem se mimogrede oglašil pri gospodu dr. Nožarju. Bil sem potreben tolažbe, pa je pri njem nisem dobil.

»Saj sem vedel, da bodo šle tvoje punce rade taborit v Žingarico,« je dejal nekam zadovoljno. »Mojih se je oglasilo samo dvanajst. Sedaj sam vidiš, da moraš ti z njimi, ker je dve tretjini tvojih.«

»Vem, in sem se že vdal v svojo usodo. Le to bi rad vedel, kako se taborjenje vrši. Jaz sem v tej zadevi popolnoma lajik.«

»Jaz pa prav tako. Veš kaj, idi v Trnovo, tam so v takih rečeh jako izkušeni.«

In šel sem v Trnovo, kjer so »v takih rečeh izkušeni« gospodje.

Zvedel sem pa pri njih stvari, da sem domov grede na mostu, na katerem letos breze rastejo, vzdihnil:

»Žingarica! kraj nesrečnega imena, Tam meni je bilo gorje rojeno...«

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

1. Načrti.

Ko sem šel v juniju letošnjega leta čez tisti most, na katerem rastejo vsako leto drugačna drevesa (letos menda breze), sem se spomnil Prešerna, kako je preklel Trnovo zaradi gorja, ki se mu je rodilo »od dveh očesov čistega plamena«. Takrat sem položil ves svoj gnev v dve vrstici, izposojeni od prvaka naših poetov:

»Žingarica! kraj nesrečnega imena,
Tam meni je gorje bilo rojeno...«

Še nobenih počitnic nisem tako željno pričakoval kakor letošnjih. Nameraval sem namreč zopet enkrat na tirolske ledenike. Prebrskal sem koledar ter dognal, da sta za visoko turistiko edini ugodni čas tista dva tedna med četrtim in osemnajstim julijem, za katera je znani vremenski prorok Herschel napovedal lepo vreme. Naredil sem natančen načrt, v kateri koči bom petega julija prenočil, in s katerim vlakom se bom vrnil osemnajstega julija v domovino. Razne škrbine, prelaze in vrhove sem pa lepo porazdelil na posamezne dni. Medtem ko sem jaz zbiral potrebne podatke in zemljevide za turo, je pa Žingarica tiho rasla, in tako je moj...

No, pa naj lepo po vrsti povem, kako je moj lepi načrt splaval po — Završnici.

2. Dr. Nožar poseže vmes.

Dandanes se »študentariji« tudi o počitnicah jako dobro godi, zlasti tabornikom. Taborjenje se mi zdi nekaj silno romantičnega, da, naravnost idiličnega. Ob lepem vremenu sediš lepo pred šotorom kakor svoje dni ožak Abraham, kadar je čakal na goste; če dežuje, se potegneš v notranje prostore ter prisluškuješ kapljam, ki padajo na platno, v hudem deževju si pa celo preskrbljen s tekočo vodo, kakor v boljših sodobnih hotelih.

So pa, zlasti dekleta, ki niso posebno vneti za šotore s tekočo vodo, pa bi le radi taborili. Za te vrste »tabornike« in »tabornice« so postavile dobrotljive roke pod Stolom ob šumeči Završnici udobno kočico — Žingarico.

Nekega dopoldneva me pokliče gospod dr. Nožar k telefonu ter mi razodene, da sem jaz izbran za tistega »srečnega« človeka, ki bo peljal tabornice pod Stol ter skrbel za njihove dušne in telesne potrebe.

»Taborili boste od četrtega do osemnajstega julija. Jaz res nimam časa, da bi šel z njimi.«

Telefon je jako koristna naprava. Z njim lahko pokličeš človeka tudi o polnoči ter mu poveš najneprijetnejše reči. Ko sem zvedel, da bi moral jaz namesto na tirolskih vrhah sedeti v Žingarici ter stražiti trop deklet različnih svojstev, se mi je obraz tako podaljšal, da bi se ga bil gospod dr. Nožar prav go-

tovo ustrašil, če bi ga bil videl, ker bi mislil, da me bo vsak hip zadela kap. Ko sem nekoliko k sebi prišel ter se spomnil, da sem pri telefonu, sem mu povedal, da iz te moke ne bo kruha



pekkel, ker me v juliju ne bo doma. Po dolgem prerekanju sva se slednjič v tem zedinila, da bom jaz vodnik tabornic samo v tem primeru, če jih bo večina iz moje — kongregacije. Bil sem seveda prepričan, da se bo komaj ena ali druga oglasila za taborjenje.

3. Rešilni poizkusi.

Življenje v taboriščih je bilo v moji glavi neločljivo združeno s spanjem na slami, s polento, z makaroni in žganci. Zdi se mi pa, da moje kongregantke z menoj vred še danes niso za kaj takega posebno vnete. Zato sem takoj pri prvem shodu naznanil taborjenje brez vsake najmanjše skrbi, da bi se meni potovanje na Tirolsko pofrtičilo. Sédel sem za kateder ter jih začel za taborjenje »navduševati«.

»Kakor veste (pa niso vedele), so postavili pod Stolom dom duhovnih vaj, pardon, dom za taborjenje. To je jako lepa prostorna kočica s tekočo vodo. Pod njo namreč divja Završnica, v katero se boste hodile umivat. Prostor, ki je določen za umivanje, je posebno pripraven za prosti pad v ledenomrzlo vodo, umivanje samo pa v deževnem vremenu naravnost »doživetje«.

V domu je v pritličju obednica s kuhinjo, kar je zlasti za vroče sončne dni največjega pomena. V prvem nadstropju je prostorna spalnica, v podstrešju pa še prostornejša. — Številne špranje skrbe za dobro ventilacijo. Spale boste na tleh in sicer na slami. Da je ne boste preveč umazale, prinesite s seboj rjuhe in odeje. Ker bodo pa najbrž že drugi pred vami tam taborili, je najpametnejše, vsaj za tiste, ki ljubijo čistoto, da se preskrbe tudi s svežo slamo.

Jedle boste zjutraj polento, opoldne žgance, zvečer makarone, seveda izmenoma tako, da se bo jedilni list med vsem taborjenjem samo dvakrat ponovil. Katera zna tri številke ali črke permutirati, naj permutira polento, žgance in makarone, pa bo videla, da imam, če ne popolnoma, pa vsaj približno prav.

Katera noče s prsti jesti, naj prinese jedilno orodje s seboj. Zeje vam ne bo treba trpeti, ker bo Završnica ponoči in podnevi »nastavljena«. V deževnem vremenu je sicer precej kalna, pa

to nič ne škoduje. Treba bo le nekoliko domišljije, pa boste mislile, da pijete mlečno kavo.

Za stanovanje in hrano s pijačo vred bo plačala vsaka dnevno osem dinarjev! Če ji ne bo kaj všeč, zapusti lahko tabor vsak čas.

Še nekaj! Vstajale boste ob šestih, zaspale ob devetih. Čez dan bodo razna predavanja, disputacije, debate in druge take duševne vaje, pri katerih bo udeležitev strogo obvezna. Sploh bom uvedel strog dnevni red, katerega se boste morale brezpogojno držati.

Sedaj pa dobro premislite, če imate zadosti požrtvovalnosti za tako spokorno življenje in mi danes teden povejte, katera bo šla.«

Tako sem jih po svojem mnenju dovolj ostrašil. Bil sem prepričan, da se niti ena ne bo zglasila za taborjenje.

Toda, delal sem račun brez — kongregantinj...

4. Zbogom, Tirole!

Pri naslednjem shodu sem vprašal, katera bo šla v Žingarico. V največje moje začudenje se je prva oglasila Hijacinta.

Tista Hijacinta, ki jo doma varujejo kakor punčico v očesu, Hijacinta, ki sme samo o belem dnevu sama na ulico, Hijacinta, ki jo že v prvem mraku mora služkinja spremljati in varovati kakor zmaj zakleto kraljčino, Hijacinta... Pa naj bo zadosti. Jaz sem kar sedel na stol, tako sem bil presenečen. Tirolske gore so začenjale toniti za obzorjem...

»Katera pojde še?«

»Jaz,« se oglasi Emerencijana.

Če že ne bi sedel, bi se pa sedaj vsedel, morebiti v naglici celo poleg stola.

Nekoč sem njeno mamo dobil pri mešanju zmesi nedoločene barve. Rekla je, da bo iz tega »tohu vabohu« nastala dobra sladica, ali kako se že takemu spaku pravi, ki se mora tri ure neprestano mešati.

»Ali se vam splača toliko truda za nekaj žlic sladkarije?«



»Seveda se splača,« odvrne mi gospa z blaženim smehljamem srečne matere, »ko jo pa naša Emerencijanica tako rada jé.«

Na ta dogodek sem se spomnil, ko je »Emerencijanica« stala ob katedru ter me svetlo gledala.

(Nadaljevanje na prejšnji strani spodaj!)